

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

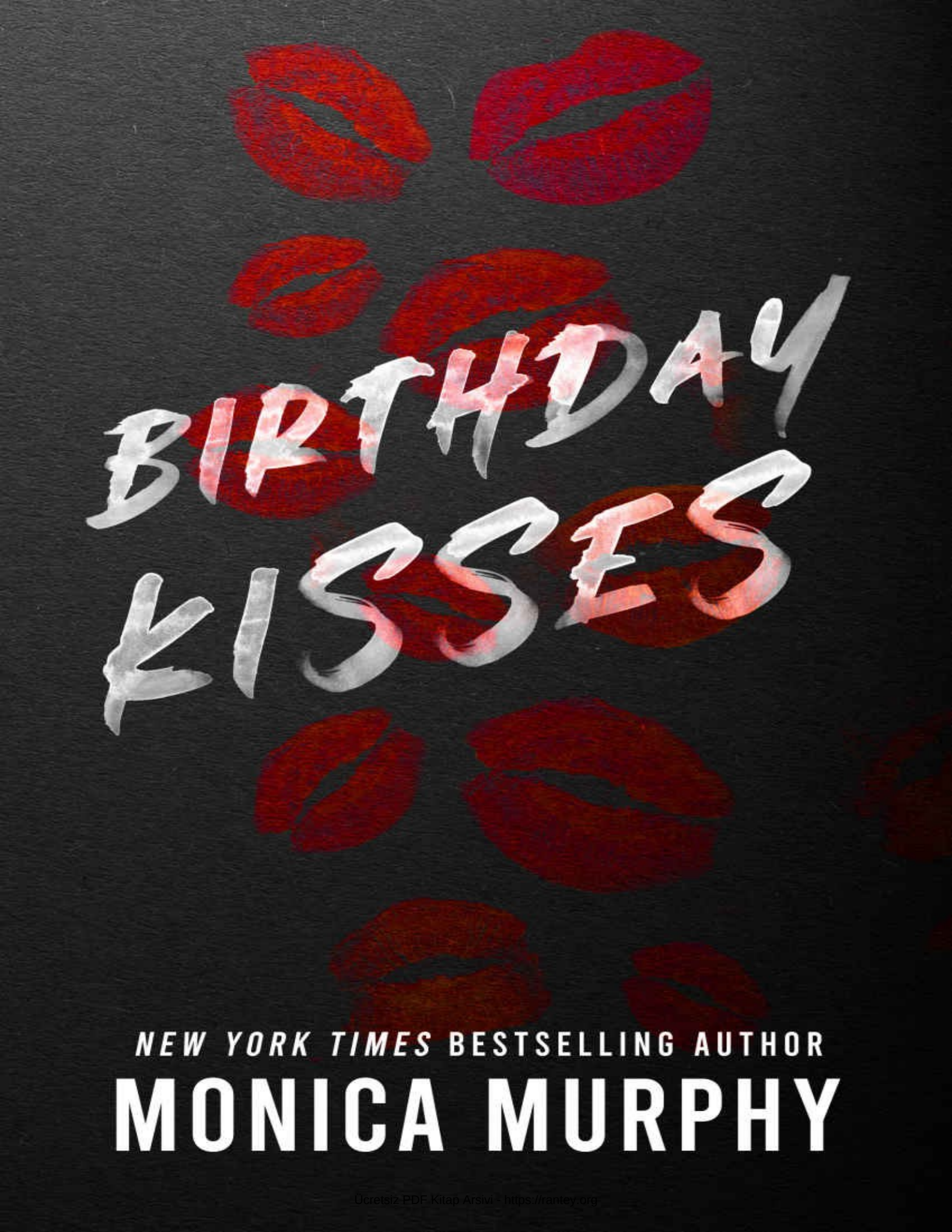
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

The background is a dark, textured charcoal grey. Scattered across the surface are several smudges of vibrant red lipstick. Some are clear, showing the texture of the lipstick, while others are more faded or blended into the background. The smudges are of various sizes and orientations, creating a sense of movement and intimacy.

BIRTHDAY KISSES

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR
MONICA MURPHY

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

DOĞUM GÜNÜ ÖPÜCÜKLERİ

MONICA MURPHY

İÇİNDEKİLER

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Teşekkür ederim!

Ayrıca Monica Murphy .

Yazar Hakkında

F *Noel'den iki gün önce*

YAVAŞÇA UYANIYORUM, konuşmanın alçak uğultusu beni uyandırıyor. Gözlerimi açıyorum ve soluma baktığımda Crew'un yatağının boş olduğunu görüyorum.

Huh.

Elimi uzatıp çarşaflara dokunduğumda soğuk olduklarını görüyorum, bu da bir süredir uyanık olduğunu gösteriyor. Bu ilişkide erkenci olan o değil, ben oluyorum, özellikle de son birkaç aydır.

Komodine doğru yuvarlanıp telefonuma uzanıyorum ve saatin sabahın sekizini geçtiğini görüyorum.

Dik oturuyorum, saçlarımı yüzümden itiyorum, göğüslerimdeki ani ağrıyı görmezden gelmeye çalışıyorum. Yataktan kalkıp, çok yumuşak ve sıcak olduğu için hala giydiğim eski Lancaster Prep sweatshirt'ümü aceleyle üzerime geçiriyorum ve yatak odamızdan çıkıp hala duyduğum o konuşmaya doğru ilerliyorum.

Hepsi tek taraflı, içimi ısıtan derin bir erkek sesi. Kimin konuştuğunu ve kiminle konuştuğunu çok iyi biliyorum. Hatta mutfağın hemen dışında oyalanıyorum, böylece onları gözetleyebiliyorum, dudaklarımı kıvıran bir gülümseme.

"Annen tembel bir kuş, değil mi? Bunu hak ediyor. Sürekli aç olduğun için onu gece yarılarına kadar uyutmuyorsun."

Sanki ona cevap veriyormuş gibi bir ses duyuyorum ve kendimi tutamıyorum. Gözlerim yaşıyor. Son bir yıldır çok duygusalım. Sürekli ağlıyormuşum gibi hissediyorum.

"Aww, çok tatlısın. Şu anda tıpkı ona benziyorsun. Şehirdeki en güzel bebek. Belki de tüm eyaletin? Ya da dünyanın? Sen en tatlı küçük kuşsun. Gerçi sen daha çok bir ağaca benziyorsun, ama bu o kadar da iyi bir lakap değil, ha? Belki de adını değiştirmeliyiz. Sanırım sana Robin demeye başlayacağım. Mavi Jay? Güvercine ne dersin?"

Daha fazla dayanamayarak, bu saçmalığa bir son vermek için küçük mutfağımıza giriyorum.

"Güvercin dünyadaki en kötü lakaptır ve bu konuda bana hak verebilirsiniz," diye duyuruyorum.

Kocam ve bebeğimiz başlarını bana doğru çeviriyor, ben nefessiz kalırken ikisi de gülümsüyor. Crew koyu yeşil kareli bir pijama altıyla mutfak masamızda oturuyor ve kızımız da kendini tutamıyormuş gibi yanağını onun göğsüne yaslıyor.

Onu suçlamıyorum. Yüzümü tam boynunun omzuyla birleştiği noktaya bastırmaya bayılıyorum. Orası çok güzel kokuyor.

Her yerde güzel kokuyor.

"Bak, işte annen," diye mırıldanıyor Crew, bana doğru bir gülümseme göndermeden önce. "Günaydın uykucu."

"Günaydın." İkisine de gülümsedim. "Çok geç oldu."

"Pek sayılmaz. Bu küçük bohça sayesinde hiç uyuyamıyorsun." Willow'u kaldırdı, eli minik poposunun etrafında kıvrılmıştı ve Willow bacaklarını tekmeledi. "Telaşlanmaya başladı ve sen hâlâ uyuyordun, ben de yardım edeyim dedim."

"Siz ikiniz ne zamandır uyanıksınız?" Mutfağa doğru ilerliyorum, parmaklarım kızımızı tutup kucaklamak için kaşınıyor. O bir sarılma böceği. Onu o kadar çok seviyoruz ki bazen şımarıklıktan çürüyeceğinden endişeleniyorum ama Crew, Lancaster olduğu için ne olursa olsun şımartılacağı konusunda bana güvence veriyor.

Ama aşkla şımarmış bir Lancaster? Bu nadir bir durum. Aşk kızımıza zarar vermez. Sadece onu daha güçlü yapar.

"Bir saatten fazla." Kızımızla tatlı tatlı konuşmaya başladı. "Biraz baba/kız kaynaşma zamanı geçirdik, değil mi Will? Değil mi?"

Gözlerimi deviriyorum. "Will mi? Bu bir erkek ismi."

"Ben beğendim. Sanırım onun da hoşuna gitti. Ha, Will?"

Willow babasına gülümserken gözleri ıslık ıslık parlıyor.

"Onu bana ver." Parmaklarımı ona doğru salladım.
ve onu kollarıma bıraktı. Ona sıkıca sarıldım, küçük yüzü

boynuma bastırıyor ve onun tatlı bebek kokusunu derin derin içime çekiyorum. "Annen bu sabah seni özledi."

"Annen horluyordu, bu yüzden onu hiç özlemediğine eminim." Ona kastetmediğim kötü bir bakış attığımda Crew sırtımaya başlamıştı bile. "Aç mısın?"

"Açlıktan ölüyorum." Son beş aydır emziriyorum ve her zaman açım. Bu çocuk sürekli yemek istiyor ve bebeğime bakabilmeyi sevsem de çoğu zaman kendimi bir beslenme makinesinden başka bir şey değilmişim gibi hissediyorum.

"Sana kahvaltı hazırlayayım. Fransız tostunu?"

Başımı sallıyorum. Bunun en sevdiğim şey olduğunu biliyor ama... "Hâlâ birkaç kilo vermem gerekiyor."

Sandalyeden kalkıp yanıma geliyor ve kollarını bana dolayarak ikimizin Willow'un etrafını sarmasını sağlıyor. "Seni kıvrımlı seviyorum."

"Zaten kıvrımlıydım. Şimdi göğüslerim kocaman oldu." Hafifçe feryat ediyorum ama sadece ona şikayet ediyorum.

"Çocuğumuzu besliyorsun. Tabii ki öyle." Bakışları, hamile kalmadan önce üzerime tam oturan eşofmanımın önünü zorlayan göğsüme düşüyor. "Kendine bu kadar yüklenmeyi bırak. Ve neredeyse doğum günün. Fransız tostunu hak ediyorsun."

"Peki." Pes ediyorum çünkü Crew'la böyle konularda tartışmak anlamsız. O her zaman istediğini alır. Bundan fayda görmediğimden değil.

Crew mutfakta dolaşp bize kahvaltı hazırlarken ben masamıza yerleşip Willow'a sarılıyorum. Hayatımızın böyle olacağını asla hayal edemezdim ama öyle. İkimiz evliyiz ve ilk çocuğumuz var, Yukarı Batı Yakası'nda küçük bir dairede yaşıyoruz. Küçük derken Lancaster standartlarından bahsediyorum, çünkü ailesi şehirde gördüğüm en büyük dairelerden bazılarına sahip. Gayrimenkulleri çok geniş ve etkileyici.

Crew'un hiç çocuğu olmayan büyük teyzelerinden biri birkaç yıl önce, düğünümüzden hemen sonra öldü ve dairesini bize bıraktı. Bu beklenmedik ve harika bir jestti ve Crew'un ikisi de emlakçı olan kardeşleri, mahalledeki fiyatların hiç olmadığı kadar yüksek olması sayesinde evi satmamız için ellerinden geleni yapsalar da biz bunu reddettik. Bunun yerine, evi nazikçe yeniledik ve cazibesinden hiçbir şey kaybettirmeden modern standartlara getirdik. 1800'lerin sonunda inşa edilmiş ve

Daireye girdiğim anda bakışlarımda o kadar büyük bir umutla kocama döndüm ki gülmeye başladı.

"Sende kalmasını istiyorsun." Sorma zahmetine bile girmedi. Sadece biliyordu.

Başımı sallayarak yanına gittim ve kollarımı boynuna dolayarak onu dudaklarından öptüm. "Evet, lütfen."

Burayı bizim yaptık. Kardeşleri bu kadar küçük bir dairede kalmak istediğimiz için deli olduğumuzu düşünüyorlar ama ben seviyorum. Rahat ve sıcak ve ön kapıdan her girdiğimde kendimi çok iyi hissediyorum. Üç yatak odası var, bu da bize yetiyor ama bir gün daha fazla çocuğumuz olacak. Eninde sonunda yerimiz kalmayacak.

Buradan taşınma fikrine dayanamıyorum.

Düşüncelerimde o kadar kaybolmuşum ki, kızımın saçımın bir telini tutup sertçe çekmesi beni hayallerimden koparıyor. Ben ciyaklıyorum ve yaramaz küçük kız gülüyor.

Aslında gülüyor.

"Sandığımdan daha Lancaster'mış," diye mırıldanıyorum kocama, o da yemek pişirme görevine devam etmeden önce omzunun üzerinden bana çaresiz bir sırtış atmakla yetiniyor.

Lancaster Prep'in kızları -ve erkekleri- sınıfımızın kudretli liderinin tamamen evcilleştiğini bilselerdi koltuklarından düşmezler miydi? Bu değişimin tüm sorumluluğunu üstlenmiyorum. Kocam evimizde vakit geçirmekten hoşlanıyor. Yenilemekten. Duvarlara asacak sanat eserleri bulmaktan.

Güzeller güzeli küçük kızımız tam gaz çıkardığı anda burnuma korkunç bir koku çarpıyor ve tabii ki onu yine güldürüyor.

Crew bir kâseye yumurta kırarken, "Kokusunu alabiliyorum," diyor.

"Gidip üstünü değiştirsem iyi olacak." Ayağa kalkarak Willow'u daha sıkı tutuyorum ve mutfaktan çıkıp yatak odasına doğru ilerliyorum.

Odasına girdiğim anda sakinleşiyorum, burayı sevmemden başka bir nedeni olmayan bir gülümseme dudaklarımı kıvrıyor. Duvarlar ve perdeler krem rengi. Beşik en soluk pembe renkte ve sallanan sandalyede yüzü rujlu öpücüklerle kaplı dev bir pelüş pembe ayı oturuyor.

Crew bunu benim için buldu. Tıpkı kızımızın yatak odasının duvarında asılı olan resmi bulduğu gibi. Eseri onun odasına taşımak istediğimde Crew endişeli görünüyordu.

"Orada olmasını istediğine emin misin?"

Başımı sertçe salladım. Bunun kötü bir fikir olduğuna beni hiçbir şekilde ikna edemezdi. "O odada çok bulunacağım. Her fırsatta parçaya bakmak istiyorum."

Crew, kızımızla sallanan sandalyede oturduğum yerin karşısındaki duvara en sevdiğim sanat eserini asmayı ihmal etmedi. Bazen gecenin bir yarısı perdeleri aralayıp sokak lambasının kızımın odasına girmesine izin veriyorum. Eser altın rengi bir ışık huzmesine dönüşüyor ve ben Willow'u sallarken ve emzirirken neredeyse hülyalı bir şekilde ona bakmama izin veriyor.

Ne zaman A Million Kisses in Your Lifetime'a baksam, kafam Crew ve benim paylaştığımız romantik anlarla doluyor. Benim için yaptığı her şey. Makyaj masamdaki çekmecelerin çoğunu kaplayan rujlar. O zamandan beri bana başkalarını satın almış olsa da bugün hala taşıdığım pembe Chanel çanta.

Kocam çok cömerttir. Ve yakışıklı. Ve seksi. Son zamanlarda kendimi pek seksi hissetmesem de, bana hala istendiğimi hissettiriyor. El üstünde tutulduğumu. Onu ilk gördüğümde hâlâ tüylerim diken diken oluyor, hatta az önce mutfakta yemek yaparken bile sırtının pürüzsüz genişliğine hayran kalmaktan kendimi alamadım. O pijamanın altındaki poposunun mükemmel kabarıklığı.

Willow'un üstünü değiştirip pijamalarını giydirmiştik ki, Crew elinde hâlâ bir spatula ile yatak odasının kapısında belirdi.

"Kahvaltı hazır." Sırıttırıyor, bakışları benim değil kızımızın üzerinde.

Beni tehdit eden hayal kırıklığıyla savaşıyorum. Kocamın beni sevdiğini bilsem de, yine de tüm ilgisini çekememekle birazcık mücadele ediyorum. Bu da beni şımarık bir velet gibi gösteriyor, özellikle de Willow'un üzerine Crew kadar titrediğim için.

Ama neredeyse Noel geldi. Ve benim doğum günüm. Kocamın bana odaklanmasını istiyorum.

Ve başka kimse yok.

"Tamam," diyorum ona yaklaşırken, Willow'u ona uzatmadan önce spatulayı elinden alıyorum. "Teşekkürler."

Ben uzaklaşırken kıkırdıyor ve kızımızla konuştuğunu duyuyorum.

"Bugün annenin içine ne girdi, ha?"

Sana son zamanlarda annenin içine neyin girmediklerini söyleyeyim. Bu babam olabilir.

T *Wren'in doğum gününe üç gün kaldı.*

Karımın son zamanlarda keyfi yerinde değil.

Wren'e böyle hitap etmekten heyecan duyuyorum. Karıma. Muhtemelen sahiplenici bir pislik gibi konuşuyorum ama elimde değil. Onu benim yaptığım ve ona soyadımı verdiğim gün, dikkatini çeken herkese onun bana ait olduğunu haykırmak istedim. Parmağında her zaman parıldayan o dev elmas bunu kanıtıyor.

Tanrım, onu seviyorum. Mutlu ya da üzgün olduğunda onu seviyorum. Sekiz kiloluk bir bebeği tüm gücüyle vücudundan dışarı iterken onu seviyorum. Özellikle o gece onu sevdim, o sakın ve güçlü kalırken içimi dolduran gururu. Çok güçlüydü. Ben de onun için endişeleniyordum - hayatın kendisinden daha çok sevdiğiniz bir insanın doğuma girmesini izlemek çok stresli bir şey. Çok zordu. Onun yanında olmam gerektiğini düşünüyordum ama sanki bana ihtiyacı yokmuş gibiydi. Kendini o kadar toparlamıştı ki.

Ona hayranlık duyuyordum. Hala da öyleyim.

Şimdi hayatımızda bu sevimli küçük insan var ve ben kızımıza doyamıyorum. Üçümüz evde çok zaman geçiriyoruz. Wren'in dairemizi çok sevdiğini biliyorum - Gertrude Teyze öldükten sonra her ne sebeple olursa olsun daireyi bize bıraktığında görür görmez aşık oldu

-Ayrıca Wren'in huzursuz

olduğunu düşünüyorum.

Bir şeyler *yapmak* istiyor.

Sadece ne olduğunu bilmiyorum.

Evde olmadığım zamanlarda ofisteyim. Kardeşlerimin emlak şirketinde çalışıyorum ve onlar her türlü modern kolaylığa sahip yeni binalarda gösterişli evler satarken, ben Yukarı Batı Yakası'nda kahverengi taşlar satan biriyim. Birçoğu kendi mahallemde. Hem Grant hem de Finn eski şeylere odaklandığım için saçmaladığımı düşünüyorlar, bu yüzden her şeyi bana bırakıyorlar.

Ayrıca, yüksek talep gören bu apartmanlar sayesinde komisyonlardan tonla para kazanıyorum. İhtiyacım olduğundan değil. Lancaster'ın zenginliği çok büyük ve hiç bitmeyecekmiş gibi geliyor ama asla çalışmamazlık edemem. Sıkılırım.

Şu anda iş yerindeyim, ofisimde oturuyorum ve kardeşim Grant sanki buranın sahibiymiş gibi içeri giriyor - gerçekten de öyle - bakışlarında kurnaz bir parıltıyla oturduğum yerin tam karşısındaki sandalyeye yerleşiyor.

"Ne istiyorsun?"

Grant'in kaşları kalktı. "En büyük kardeşini böyle mi selamlamak istiyorsun?" "Benden bir şey istiyorsun. Bunu anlayabiliyorum."

Sandalyemde arkama yaslanıyorum,

onu düşünürken. "Noel'e üç gün kaldı Grant. Burada olmamalıydım bile."

"Evde karınız ve bebeğinizle olmayı tercih edersiniz, anlıyorum. Ben de bu yüzden buradayım. Alyssa'yla dün gece konuştuk ve bana bir şeyi fark ettirdi." Boğazını temizliyor ve rahatsız olmuş gibi daha dik oturuyor. "Karınıza bir doğum günü hediyesi vermek istiyoruz."

Ona kaşlarımı

çatıyorum. "Tamam."

"Özel bir tane."

"Bu...harika." Ne söylemeye çalıştığı hakkında hiçbir fikrim yok. "Sen de bundan faydalanacaksın."

"İnanılmaz."

Grant öfkeli bir hırıltı çıkarır. "İkinize de hizmetlerimizi sunmaya çalışıyorum, Crew."

"Hizmetler mi?" Her zamankinden daha çok kafam karıştı.

"Alyssa senin ya da Wren'in bebeği bize bırakmanızı istiyor, biz de ona bakacağız. Gece boyunca." Grant bu fikre katlanamıyormuş gibi yüzünü buruşturuyor.

Ama şimdiden üç çocuğu var, hepsi de beş yaşın altında. Bu da bana çocuklarını ve ailesini her şeyiyle sevdiğini söylemeden anlatıyor. Huysuz tavırlarına ve

Neredeyse yirmi dört/yedi saat takındığı çatık kaşlarının altında karısı ve çocukları için tam bir yumuşaklık vardır.

"Bunu bizim için yapar mısın?"

Yüzünü buruşturarak başını sallıyor. "Alyssa, Wren'in annesinin şu anda ülkede olmadığından bahsetti, bu yüzden ikinizin şu anda neredeyse tek başınıza olduğunuzu biliyoruz." Kendimi savunmak için bir şeyler söylemeye başlıyorum ama elini kaldırarak beni durduruyor. "Kendini savunmaya çalışmanı, çocuğunu ne kadar sevdiğini ve onun hayatının ışığı olduğunu söylemeni takdir etsem de, senin ve Wren'in büyük olasılıkla biraz yalnız kalmaya ihtiyacınız var."

"Yalnız zaman geçiriyoruz." Kaşlarımı çatıyorum ve son birkaç kez seks yapmaya çalıştığımızı düşünüyorum. Bir gece, Willow'un kamera sayesinde odasından gelen iniltilerini duyduğumuzda aramız iyice kızışmıştı ve karımın göğüsleri süt sızdırmaya başlamıştı.

Porno sitelerinde anne sütüyle ilgili bazı sapıkça şeyler var ama bu özellikle ilgilendiğim bir şey değil. Özellikle de karım üzerimden inip bebeğimize koşarken ve beni zonklayan bir ereksiyonla baş başa bırakırken.

Böyle bir şey olduğunda -ki bu sık sık olur- Wren her zaman hüsrana uğrar, ben de öyle. Yani kardeşim bir şeylerin peşinde olabilir.

"Ama neredeyse Noel geldi," diye hatırlatıyorum ona. "Ve Wren'in doğum gününün aslında Noel'de olduğunu unutma. Senin de ilgilenmen gereken aile işlerin var."

"Sen de öyle. Bu yüzden şu anda bu teklifi yapıyorum." Takım elbise ceketinin içine uzandı ve içinden ince bir broşür çıkarıp masamın tam ortasına bıraktı. "Madison'daki bu otelde bir gece. Alyssa yarın akşam için rezervasyon yaptırdı. Ayrıca Wren için saat üçte Bergdorf'ta bir saç ve spa randevusu ayarladı."

"Yarın mı?" Kardeşim ve yengemin cömertliği ve hızı karşısında şaşkına döndüm.

Grant başını salladı ve ayağa kalktı. "Wren yarın öğlen Willow'u bizim eve bıraksın. Alyssa çocuklarla evde olduğu için onu bekliyor olacak."

"Ve bu karışıma bir bebek daha mı eklemek istiyor?" İnanamıyorum. Teklif karşısında şaşkına döndüm.

Grant homurdanarak bir ses çıkarır. "Dadılarımız var, Crew. Alyssa tüm bunları tek başına yapamaz."

Alyssa çok becerikli bir anne, ancak personel çalıştırıyor ve üç çocuğu olduğunu ve hepsinin Lancaster dınsızı olduğunu düşünürsek onu suçlayamam.

Wren bir dadı tutmayı reddediyor. Annesinin küçükken yanında olduğunu pek hatırlamadığını düşünerek tüm zamanını Willow'la geçirmek istiyor. Wren'in bebeğimiz için orada olmak istemesini seviyorum. Ben de aynı şekilde hissediyorum ama Willow'un bu yaşta hiçbir şey hatırlayacağını sanmıyorum...

Grant parmaklarını şıklatıyor ve bakışlarım onunkilere kayıyor.

"Hayal kurmayı bırak ve karını ara, pislik. Toplanması gerektiğini söyle. Muhtemelen alışverişe de gitmeli. Senin için akşam yemeği rezervasyonu yaptırđık. Bilgileri sana mesaj atarım."

Ona teşekkür edemedem, hiçbir şey syleyemedem, Grant ofisimin kapısını arkasından çarparak gitti.

T *Noel'den iki gün önce*

"Sakıncası olmadığına emin misin-"

Alyssa Willow'u kollarımdan tutup kaldırıyor ve ona gülümseyerek sarılıyor. "Oh, o çok güzel. Yemin ederim onu her gördüğümde daha da güzelleşiyor. Ve tabii ki, bizim için sorun değil. Bakacak küçük bir kızımızın olması çok eğlenceli olacak."

Willow, gözlerini sadece teyzesine dikerek cevap verir. Belli ki durumu kabullenmiş.

Kızımın tepkisine rağmen içimi bir endişe kaplıyor ve artık boş olan ellerimi birbirine kenetliyorum. "Onun yanımda olmaması çok tuhaf olacak."

"Onu ilk kez biriyle yalnız bırakmıyorsun, değil mi?" Alyssa'nın güven veren bakışları benimkilerle buluşuyor. "Her şey yoluna girecek. Çok tecrübem var."

Beni endişelendiren bu değil. Alyssa'ya çok güveniyorum. O benim hiç sahip olmadığım ablam oldu, bebek yetiştirme ve inatçı Lancaster erkeklerimizle başa çıkma konusunda tavsiyeleriyle her zaman yanımda oldu.

Ama daha önce kızımdan hiç yirmi dört saatten fazla ayrı kalmamıştım. Willow'a başka besin kaynakları da sunduğumuz için onu eskisi kadar emzirmiyor olsam da, onu düzenli olarak beslememe fikri göğüslerimi şimdiden ağrıtıyor. Ve daha önce deli gibi pompalamıştım.

evden ayrıldım. Bunu kanıtlamak için yanımda şişelenmiş anne sütüyle dolu bir bebek bezi çantası var.

"Onu birkaç kez anneme bıraktım. Geçenlerde bir öğleden sonra Charlotte ona baktı, çok güzeldi," diyorum diğer baldızımı kastederek. O öğleden sonra Noel alışverişine tek başıma çıktım, tam bir kaos ve mutlak mutluluk bir aradaydı.

"O iyi olacak. Çünkü sen iyi bir bebeksin, değil mi tatlım?" Alyssa, Willow'un dişsiz sırtışına neden olacak şekilde ona mırıldanıyor. "Çocuklar seni çok sevecek."

Grant ve Alyssa'nın üç erkek çocuğu olduğundan bahsetmiş miydim? Alyssa sürekli bir kız istiyor ve Grant de buna mecbur kalıyor çünkü tabii ki istiyor.

"Sanırım gideceğim o zaman." Hâlâ onların tüm şehre tepeden bakan yüksek tavanlı çatı katı dairesinin fuayesinde duruyoruz ve bu da bana duvarları sanat eserleri ya da seyahatlerimizdeki fotoğraflarımızla dolu, alçak tavanlı, rahat evimizi özletiyor. Elbette Willow'un fotoğraflarını da ekledim ve Grant ve Alyssa'nın evinin çarpıcı olduğunu düşünsem de, bana büyüdüğüm müze gibi hissettiren evi hatırlatıyor. Dokunulmaz.

Biraz soğuk.

Evimizde en sevdiğim iki parça asılı. Willow'un yatak odasındaki A Million Kisses in Your Lifetime'in yanı sıra yatak odamızda da Two Pussies var, çünkü Crew'un beni satın almaya ilk teşvik ettiği parça buydu. Bu tablonun değeri son zamanlarda hızla arttı. Hannah Walsh Callahan sanat dünyasında ünlü bir ressam haline geldi ve onun ilk eserlerinden birine sahip olmak büyük bir olay.

"Wren." Alyssa'nın nazik sesi düşüncelerimi yarıp geçiyor ve onun gülümseyen yüzünü göz kırparak tekrar odaklanıyorum. "İyi misin?"

"Ben iyiyim." Başımı sallıyorum, kendimi ikna etmeye çalışıyorum ama pek işe yaramıyor, bu yüzden iç çekiyorum, omuzlarım çöküyor. "Dikkatim dağınık, benim sorunum bu. Düşüncelerim sürekli dağılıyor ve ne yaptığımı unutuyor gibiyim? Bu mantıklı mı? Mesela az önce sanat hakkında düşünüyordum."

Alyssa'nın yüzündeki sempatik ifade çok açık. "Crew'la yaptığınız gezileri özlüyor musun?"

Evlenmeden önce sanat arayışıyla tüm dünyayı dolaştık. Crew, ben bitmek bilmeyen galerileri dolaşırken, her zaman nefesimi kesecek tek bir parça ararken beni eğlendirirdi. Yıllar içinde bu birkaç kez oldu.

Aslında birçok kez oldu. Ve Alyssa haklı.

"Özlüyorum," diye itiraf ediyorum. "Ama hayatlarımız çok değişti. Crew daha çok çalışıyor ve ben sürekli evde kalıp bebeğe bakıyorum. Yine de umursamıyorum. Onunla birlikte olmayı seviyorum ve Crew da sık sık bizimle birlikte oluyor. O tam bir işkolik değil. Eminim bir gün yine sanat peşinde seyahat edeceğiz."

"Neden şimdi olmasın? Aslında seyahat etmek için mükemmel bir zaman. Bir bebeği seyahate çıkarmanın zor olduğunu biliyorum. Çok fazla eşyaya ihtiyaç duyuyorlar. Ama sadece bir bebeğiniz var ve ikiniz de hâlâ gençsiniz. Ayrıca Crew'un çalışması gerekmiyor, değil mi?" Aynı anda Alyssa'nın kaşları havaya kalkıyor ve Willow uzanıp onun siyah saçlarından bir tutamı çekiyor. Alyssa gülmeye başlar ve Willow'un minik parmaklarını saçlarından ayırır. "Ah, seni yaramaz kız. Sen bir Lancaster'sın, değil mi?"

Willow'un gözleri tıpkı bir Lancaster'ınki gibi yaramazlıkla parlıyor.

"Kulağa çok fazla iş gibi geliyor. Bilemiyorum. Belki bunu Crew ile konuşurum." Ona parlak bir gülümseme sunuyorum, ancak bakışlarım sadece kızım için. "Onu bir kez daha kucağıma almama izin ver."

"Asla olmaz." Alyssa benden hafifçe uzaklaşıyor, eli Willow'un başının etrafında kıvrılırken sırtı bana dönük. "Annenin gitme vakti geldi, değil mi prenses? Biraz yalnız kalmaya ihtiyacı var, böylece şımarabilir ve yeniden kendisi gibi hissedebilir."

Alyssa'ya bakıyorum, sözlerinin bu kadar yankı uyandırması karşısında şok olmuş durumdayım. "Kendim gibi hissetmediğimi nereden biliyorsun?"

Baldızımın yüzündeki bilmiş gülümseme her şeyi anlatıyor. "Çünkü şu anda o hayatı yaşıyorum, Wren. Ve ne zaman kendimi kaybetsem, Grant yaydığım farkında bile olmadığım sinyalleri algılıyor ve bir bakıyorum, bir otel odasında yatakta çırılçıplak yatıyorum ve kocam bana hâlâ onun karısı olduğumu ve beni sevdiğini hatırlatıyor. Şimdi git ve bu gece eğlen, tamam mı?"

Beni ite kaka apartmandan çıkarıyor, kapı arkamdan usulca kapanıyor ve ben asansörle en alt kata inene kadar içimde baş döndürücü bir his oluşmaya başlıyor.

Kocamla kesintisiz bir gece. Tek bir tane bile. Ağlayan bir bebek ya da onu öperken uyuyakalan ben yok. Böyle bir şey oldu mu?

Olabilir.

Tamam, evet oldu, aşağılandım ve utandım ama bir bebeğe bakmak için gecenin büyük bir kısmında, her gün ayakta kalmak eninde sonunda etkisini gösteriyor.

Binadan çıkıp kullandığım şık kiralık arabaya geri döndüğümde gülümsememe engel olamıyorum.

Bu gece mükemmel olacak.

I Otel binasına girip saç taraftaki resepsiyona yöneliyorum, siyahlar giymiş gülümseyen kadına doğru ilerlerken adımlarımı sıklaştırıyorum. Her yer yemyeşil çiçek aranjmanları ile inanılmaz kokuyor. ince Noel renklerinde. Beyaz ışıklı Noel ağaçları bir duvarı kaplıyor ve piyano müziğı tanınabilir bir melodi çalıyor.

Mutlu Noeller...

Bana bir oda anahtarı verildiğinde, eşimi görmek için sabırsızlıkla cebimdeki anahtarları şingırdatarak asansörü bekledim. Ofisten ayrılmadan hemen önce Alyssa beni FaceTime ile aradı ve Willow'un emin ellerde olduğunu görsel bir kanıtla bana bildirdi.

Öyle olduğundan hiç şüphe etmedim.

Otel odamızın önündeyim, yumruğumu kaldırmış kapıyı çalmaya hazırlanırken kapı açıldı ve karım koyu yeşil pullu bir elbiseyle orada duruyordu. Tamamen örtünmüştü. Boynu, kolları, göğsü ama bacakları...

Sonsuz görünüyorlar. Eteğı kısa. *Eğilirsem her şeyi kısa görebilirim.*

"Dik dik bakıyorsun Crew." Sesi alaycı. Hafif. Bana geçmişteki etkileşimlerimizi hatırlatıyor, onun güzelliğine kendimi fazla kaptırıp aptal gibi ona baktığım zamanları.

"Yemek için yeterince iyi görünüyorsun, Birdy." Bakışlarım hala bacaklarında ve sonunda yüzüne bakana kadar yukarı doğru sürüklüyorum. Gözlerinin içine.

Büyüleyici görünüyor. Elbise gözlerinin yeşilini ortaya çıkarıyor ve güzelliğini bastırmadan vurgulayan bir makyaj yapıyor. Onun

Uzun, kahverengi saçları parlak, uçları dalgalı ve yüzündeki gülümseme ısıltılı.

Mutluyum.

"Teşekkür ederim." Kapıyı daha geniş açtı ve kenara çekildi. "İçeri gelin ve odaya bir göz atın. Çok güzel."

Odaya giriyorum ve saldırmadan hemen önce kapıyı iterek kapatıyorum. Ellerim belinde ve onu duvara doğru bastırıyorum, onu sıkıştırırken orada tutuyorum, ağzım onununki arıyor.

Oda umurumda değil. Tek umursadığım o.

Wren bana kolayca açılıyor ve göğsümün derinliklerinde alçak bir inilti duyuluyor. Yemek için yeterince iyi görüldüğünü söylediğimde yalan söylemiyordum. Bunu yapmayalı uzun zaman olmuştu ve onun için açlıktan ölüyorum.

Açgözlü.

Uzun dakikalar boyunca öpüşüyoruz, dillerimiz birbirine dolaşıyor, nefeslerimiz birbirine karışıyor, ellerim onun kıvrımlarında dolaşıyor. Sonunda göğsümü itiyor, elim eteğinin altında, parmaklarım kıkırda geziniyor ve kaşlarımı çatarak hafifçe geri çekiliyorum.

"Neden beni durdurdun?"

"Akşam yemeği rezervasyonumuz var." Dudaklarının kenarına dokunuyor. "Ve rujumu mahvettin."

Sırıyorum. "Dört yüz tane daha nereden bulabileceğini biliyorum, unutma."

Şakacı bir şekilde göğsümü itiyor, ben de yüzümdeki sırıtışla geri çekiliyorum. "O rujların hepsini asla bitiremeyeceğim Crew."

Yıllar önce ilk kez aşık olduğumuzda ona Chanel'in tüm tonlarını göndermiştim. O kız için çok üzülmüştüm ve hala da üzülüyorum. Dönüştüğü kadın tam bana göre. O benim tüm dünyadaki en sevdiğim insan.

Şimdi de kızımız tabii ki.

Wren aynanın önünde durduğu yerden beni izlerken yeni bir kıyafet değiştiriyorum, dudakları ayırık, elinde bir ruj. Gömleğimi çıkardığımda bakışları ısınıyor, kömür grisi bir kazak giydiğimde dudaklarını büzüyor.

"Bundan daha fazlasını sonra alacaksın," diyorum ona, yorumum karşısında yanakları kıpkırmızı oluyor.

Hâlâ yüzünü kızartabiliyorum ya,

bayılıyorum buna. Onu seviyorum.

Hayatın kendisinden bile daha fazla.

İkimiz de hazır olduğumuzda, arabayı Grant'in bizim için masa ayırttığı restorana götürüyoruz. Mekan kalabalık, dekor karanlık ama davetkâr ve restoranın neredeyse tam ortasında, herkesin bizi görebileceği bir masaya oturuyoruz. Masalarının önünden geçerken erkekler Wren'e bakıyor ve ben de her birine ölümcül bir bakış göndererek hızla başka tarafa bakmalarını sağlıyorum.

Karıma hava atmayı severim, ama bir grup pisliğin ağzının sulanmasına ihtiyacım yok.

Bunu sadece ben yapabilirim.

Oturduğumuz anda Wren yaklaşıyor, gözleri heyecanla parlıyor. "Sana öğleden sonramı anlatma fırsatım bile olmadı."

Belki de yol boyunca dilimi boğazına soktuğum içindir. Parmaklarım saçlarında, eli ısrarcı sikimin üzerindeydi. Sanki burada olduğunu ve her şeyi daha sonra halledeceğini hatırlatıyordu.

Şu anda yemek yemek umurumda değil. Bu Michelin yıldızlı, birinci sınıf bir deneyim olabilirdi ve ben bunların hiçbirisiyle uğraşamazdım. Tek istediğim kız arkadaşımı her yerinde mumlar yanan o seksi otel odasına geri götürmek ve adımı haykırana kadar onu güzelce ve yavaşça becermek.

Günümüzü bitirmek için mükemmel bir yol gibi görünüyor.

Onun yerine, "Öğleden sonra ne yaptın?" diye sorarak onu şımartıyorum.

"Bergdorfs'a gittim. Alyssa bana bir randevu ayarladı ve saçlarımı kestirip fön çektirdim, ayrıca uçlarını da kıvırdı. Saçlarım çok canlı."

Daha birkaç dakika önce saçlarını avucumun içine almıştım ve evet, bunu fark ettim.

"Ve bu iş bittikten sonra spaya gidip pedikür ve manikür yaptırдыm." Elini uzatarak bana kısa, koyu kırmızı tırnaklarını gösteriyor. "Kendim için en son ne zaman böyle bir şey yaptığımı hatırlamıyorum."

"Bir bebeğe bakıyordun," diye hatırlatıyorum ona, o elini çekip alamadan elini tutup parmaklarımızı birbirine doluyorum. "Dünyadaki tüm şımartılmayı hak ediyorsun."

Güzelce gülümsüyor. "Ve sonra, masaj yaptırдыm. Aman Tanrım, neredeyse eriyip bir su birikintisine dönüşecektim, o kadar iyi geldi ki."

Keskin bir şey göğsümü dürtüyor ve daha dik oturuyorum. "Bana masözün bir kadın olduğunu söyle."

"Tamam, sana evet onun bir kadın olduğunu söyleyeceğim." Yüzümde hissettiğim vahşi ifadeyi görünce kahkahalar atıyor. "O bir kadındı. Adı Phoebe'ydi. Çok güzeldi. Çok güçlü elleri vardı."

Ateşle oynamayı sevdiğini hatırlatmak için parmaklarını sıkarak biraz rahatlıyorum. "Sen kötü bir kızsın Birdy. Beni heyecanlandırmaya çalışıyorsun."

İçini çekti ve elini kavrayışından gevşeterek parmaklarını çenemde gezdirmek için uzandı. "Seni öfkeli ve bölgeci görmek hoşuma gidiyor."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Kızgın mısın?"

Karım hiçbir zaman küfürlü konuşmayı sevmez.

Başını sallıyor, parmağını alt dudağımda gezdiriyor. "İçimdeki tüm feminist duygulara ters düşüyor ama sen böyleyken bundan zevk almaktan kendimi alamıyorum."

Elini tutuyorum, parmaklarım bileğinin etrafında kıvrılıyor. "Bu gece sana mağara adamı gibi davranmamı ister misin?"

Yüzümdeki ciddi ifadeyi görünce dudaklarından bir kıkırdama kaçıyor. "Mağara adamı, Crew? Gerçekten mi?"

"Uzun zamandır... gevşemedik," diye hatırlatıyorum ona. "Dikkatimiz dağınık."

Gülümsemesi soluyor. "Willow yüzünden."

"Her zaman onun için bir kulağını açık tutuyorsun." "Sen de öyle."

Sunucu geldi ve içki siparişlerimizi verdik. Ben sek viski sipariş ediyorum ve Wren de tatil temalı meyveli bir kokteyl sipariş ediyor, ayrıca bir de meze istiyor. Sohbet etmeye devam ediyoruz, içkilerimiz geldiğinde yudumluyoruz ve sunucu bize mezelerimizi getirdiğinde mezelerimizi sipariş ediyoruz. Yemek bittiğinde, sandalyemde arkama yaslanmış, iki viski içmiş, bakışlarım gecenin ikinci Noel kokteylinden höpürdeterek içen karımın kızarmış yüzüne kilitlenmişti.

"Ben çok hafif biriyim." Hıçkırıyor, gözleri büyüdüğü anda bardağını yere bırakıyor. "Muhtemelen o kadar içmemeliydim."

"Neden olmasın?" Biraz gevşemekten zarar gelmez, değil mi?

"Anne sütüme karışabilir." Vurgulamak için olgun göğüslerini sıkıyor.

"Ya Willow'u sarhoş edersem?"

Şimdi gülme sırası bende. "Kızımızı sarhoş etmeyeceksin. Yarın onu aldığımızda, her şey vücudundan çıkmış olacak."

"Emin misin?"

"Bebeğim." Elini bir kez daha tuttum ve sıktım. "Eminim. Şimdi hesabı ödeyelim de buradan defolup gidelim ve ben de senin o güzel, çıplak kıcını yatağa atayım."

Wren'in yüzündeki sinsî gülümseme kalbimin biraz daha sert atmasına neden oluyor, yemin ederim.

"I Crew beni koridorda otel odamıza doğru sürüklerken, "Çok doydum," diyorum.

Ugh, bu doğru. Lezzetli yemeklerle doluyum ve biraz sarhoşum. tatlı, tatil temalı kokteyller ve biraz kestirmek istiyorum. Kulağa çok lezzetli geliyor. Neredeyse yediğimiz yemekler ve içtiğim içecekler kadar lezzetli. Muhtemelen erkeğimin dudaklarının tadı ve beni çıplak hayal ediyormuş gibi gözlerinin üzerimde dolaşması kadar lezzetli.

Tamam, belki o kadar dolu değilim. Uyanık ve tetikte kalmam gerekiyor çünkü otel odasına girdiğimizde inanılmaz bir şey olacağı kesin. Beklenti damarlarıma doluyor, kalçalarımın arasına bir zonklamayla yerleşiyor ve oda kapımızın önünde durduğumuzda, ani ağrıyı engellemek için kalçalarımı birbirine bastırıyorum.

Crew kapıyı kolaylıkla açıyor ve beni karanlık odanın içine sokuyor, kapı çarparak kapanıyor ve koridordan gelen ışığı kesiyor. Bir kez daha duvara doğru itiliyorum, o üzerime çıkmadan önce popom duvara çarpıyor, ağzı benimkini buluyor, dili ağzımın içine kayıyor, elleri aynı anda her yerde.

Beni tüketme şekli duyularıma bir saldırı. Sanki doyamıyormuş gibi. Aynı açlığın benim içimde de yükseldiğini hissediyorum, ellerim göğsünün ön kısmında geziniyor, parmaklarım kazağının eteklerini okşuyor, karnının sıcak ve sert derisine sürtünüyor.

"Çıkar şunu," diye mırıldanıyorum ağzına karşı ve tek kelime etmeden çekiliyor, kazağı kaldırıp çıkarıyor ve yere düşmesine izin veriyor. I

Bir kez daha ona uzanıyorum, hevesli parmaklarım çıplak teninde geziniyor, göğsünün ortasında, kalp atışlarını hissedebildiğim yerde geziniyor.

Durgun bir iç çekişle eğilip yanağımı göğsüne bastırıyorum ve kalbinin hızlı atışını dinliyorum. Elini saçlarıma dayıyor, diğer eliyle elbisemin eteğini çekiştiriyor ve uzaklaştığımda mavi gözlerini dolduran karanlığı görüyorum. Ne istediğini biliyorum.

Ben de ona verdim.

Elbisemin altından tutup başımın üzerinden yukarı doğru çekiyorum ve sonunda tamamen çıkarmadan önce saçıma dolanan payetlerden dolayı irkiliyorum. Elbiseyi yere bırakıyorum, önünde sadece siyah tangam, göğüslerimi yerinde tutan ama bir şekilde seksi görünmeyi de başaran siyah endüstriyel güçte hamile sütyenim ve gümüş topuklu ayakkabılarımla duruyorum.

"Kadın." Beni incelerken çenesini ovuşturuyor, bakışları beni tepeden tırnağa yiyip bitiriyor. "Çok seksisin."

Karnımda çatlaklar ve kalçalarımın arkasında bir miktar selülit var ama yine de daha dik duruyorum, adeta onun için süsleniyorum. "Özgüvenimi nasıl artıracığını çok iyi biliyorsun Crew."

"Seni seviyorum." Sözleri, bakışları o kadar ciddi ki benim ruh halim de kasvetli bir hal alıyor. "Seni o kadar çok seviyorum ki Wren. Senin için ne kadar üzüldüğümü bilmiyorsun bile."

Ona doğru yürüyorum, topuklarım parke zeminde tıkırdıyor, ona yeterince yaklaştığım anda elleri kalçalarımı buluyor. "Sanırım biliyorum," diye fısıldıyorum kollarımı boynuna doladığımda. "Çünkü ben de aynı şekilde hissediyorum."

Oraya nasıl geldiğimizi hatırlamıyorum ama bir şekilde kendimizi yatakta buluyoruz, Crew üstümde yatıyor, bacaklarım ona göre açılmış. Ereksiyonunun zonklayan merkezimi dürttüğünü hissedebiliyorum ve ağırlığının altında kıpırdanıyorum, iyi hissettireceğini bildiğim belirli bir noktaya vurmasını sağlamaya çalışıyorum.

Hiçbir uyarıda bulunmadan aramıza giriyor, parmakları nemli tangamın önünü buluyor ve gözlerimi kapattığımda yıldızları görebileceğim kadar bir basınçla bana doğru bastırıyor. Beni açıklıkla öpüyor, sadece fısıldamak için ara veriyor, "Bu amı önce sikmeli miyim yoksa yemeli miyim bilmiyorum."

Parmakları daha sert bastırıyor, zevkten tıslamama neden oluyor. "Ye onu," diyorum tereddüt etmeden.

"Lütfen."

Kıkırdıyor. "Karım ne isterse."

Saniyeler içinde vücudumdan aşağı kayıyor, ağzı benimle eşleşiyor, beni yıllardır dudaklarının değmediği yerlerden öpüyor. Artık seks yapmadığımızdan değil, eskisi kadar sık seks yapmadığımızdan ve yaptığımızda da genellikle aceleye geldiğinden. Ya çok yorgun oluyorum ya Willow'u besliyorum ya da...

"Wren."

Sert sesi düşüncelerimi yarıp geçiyor ve ona baktığımda açılmış bacaklarımın arasında yattığını, ağzının en çok istediğim yere tehlikeli bir şekilde yakın olduğunu görüyorum. "E-evet?"

"Sanırım bir an için seni kaybettim." Elim tutuyor, parmaklarımızı birbirine geçiriyor ve ben ona yapışıyorum, eğilip yüzünü doğrudan bana bastırmasını soluksuz bir beklentiyle izliyorum. Sanki beni içine çekiyormuş gibi nefes alıyor, gözleri kapanıyor. Yukarı bakıyor, dudakları hafif bir gülümsemeyle kıvrılıyor.

Sonra tangamın ince kumaşını kenara itiyor ve açgözlü ağzıyla bana saldırıyor.

Bir iniltiyle başımı arkaya atıyorum, ellerim onunkilerde gergin, ağzını daha fazla aramak için kalçalarımı kaldırırken onu sıkıca kavıyorum. Yalıyor ve emiyor, sanki beni test ediyormuş gibi bir parmağını dikkatlice içimde kaydırıyor ve dudaklarımdan bir inilti dökülüyor.

"Hala yememi istiyor musun? Yoksa sikkemi mi?"

Gözlerimi aralıyorum ve beni izlediğini görmek için aşağı bakıyorum. Nemli dudaklarından dökülen kelimeler kulağa daha da iğrenç geliyor ve tereddüt etmeden cevap veriyorum.

"Ye onu. Sonra da siktir et."

"Pis kız." Tangamı aşağı çekmeden hemen önce sırtıyor, hızla çekip çıkarıyor ve bir kenara fırlatıyor. Bacaklarımı omuzlarına atıyor ve yerleşiyor, dili her noktayı arıyor, ben nefes nefese kalana kadar her noktayı kaplıyor. Orgazmım orada, ufukta ve ona ulaşıyorum, gözlerimi sıkıca kapatıyorum, gövdeyi kocamın yüzüne çarpıyorum. Çok yakın ama çok uzak-

"Birdy, sakın ol." Onun yatıştırıcı sesi bana bir şeyler yapıyor. Vücudumda dolanan gerginliği çözüyor ve ben bu hisse konsantre oluyorum. Yavaş yavaş çözölmeye. Tüm vücudum eriyor. "Sadece... rahatla ve tadını çıkar."

Onun standartlarına göre yeterince gevşediğimde, dili hafifçe etimi yalıyor. Titriyor. Klitorisimi okşuyor. O önce defalarca daire çiziyor

dudaklarının arasında emiyor. Derin nefes alıyorum, kalbim çarpıyor ve çok fazla konsantre olmamaya çalışarak gözlerimi kapatıyorum.

Bunun olmasına izin vermeliyim ama sanki bedenim ve zihnim aynı frekansta değil.

"Yuvarlan," diye mırıldanıyor, bunu benim için yapmadan hemen önce, elleriyle beni ters çeviriyor, dört ayak üzerinde durmam için beni pozisyona çekiyor. Ayağa kalkıyor, ağzı arkamdan beni buluyor, beni sarsıyor, ısrarcı dili çığlık atmama neden oluyor.

Tanrım, bu iyi hissettiriyor. Çok iyi. Çok iyi.

Yumruklarımla çarşafları kavriyorum ve başımı sarkıtıyorum, o arkamdan beni yemeye devam ederken nefes nefese kalıyorum, dili her yerde. Kalçalarımı ona doğru eğiyorum, sırtımı kamburlaştırıyorum, daha fazlasını istiyorum ve o da bunu bana veriyor. Ağzına karşı sallanıyorum, bacaklarımı daha geniş açıyorum, dili klitorisimle alay ediyor ve içimin derinliklerinden düşük bir inilti geliyor.

Yalamaya ve emmeye devam ederken elleri kığımın üzerinde yayılıyor, kavriyor ve yoğuruyor. Kalçalarım titriyor. Karnım dönüyor. Tenim elektrikleniyor.

Ve sonunda iki parmağını içime sokup itmeye başladığında, işim bitmişti.

Tüm vücudum titremeye başlarken adı dudaklarımdan dökülüyor, orgazm beni yıkıyor. O kadar sert boşalıyorum ki dirseklerimin üzerine düşüyorum, tam önümdeki yastığı kavriyor ve çığlıklarımı bastırmak için kullanıyorum. Titriyorum, orgazm her yerime yayılıyor ve nefes alamıyorum.

"Siktir, Birdy." Benden uzaklaşırken sesi acı dolu geliyor, elleri şimdi kalçalarımı kavriyor. "Daha fazla bekleyemem."

Nefesimi tutmaya fırsat bulamadan içimin derinliklerine kayıyor. Bu açıdan inanılmaz derecede dolu hissediyorum, içime gömdüğü sikiinin zonklaması kalbimin çarpıntısıyla eşleşiyor. Bu pozisyonda hareketsiz kalıyoruz, odayı sadece birbirine karışmış nefeslerimizin sesi dolduruyor, ara sıra altımızdaki caddeden gelen araba korna sesleri duyuluyor.

Sessiz kaldığımda "Çok mu fazla?" diye soruyor.

Yavaşça başımı sallıyorum, omzumun üzerinden bakıyorum ve onun zaten beni izlediğini görüyorum, tamamen çıplak, ifadesi gök gürültüsü gibi. Seksi. Pantolonunu çıkardığını bile hatırlamıyorum ama biraz sersemlemiştim, bu yüzden sanırım tüm küçük ayrıntıları takip edemiyorum.

"Çok güzelsin amına koyayım." Her kelimeyi bir hamleyle noktılıyor, tekrar içeri girmeden önce vücudumun neredeyse tamamını dışarı

kaydırıyor. I

Her itişinde inliyor, parmakları etimin derinliklerine bastırıyor, büyük olasılıkla beni işaretliyordu.

Ama umurumda değil. Bu kadar sert olması hoşuma gidiyor. Willow'u doğurduğumdan beri bana narin bir bebekmişim gibi davranıyor. Sanki kırılganmışım ve özel bakıma ihtiyacım varmış gibi.

Kocaman bir bebeği vücudumdan dışarı ittiğimi görmedi mi? Ben narin değilim. Doğum yaptıktan sonra, kendimi lanet bir savaşçı gibi hissediyorum. Sanki bu bedenimle her şeyi yapabilirmişim gibi.

Kocamla sert seks yapmak da dahil.

I Yemyeşil kalçalarını kavırıyor, içine girebildiğim kadar giriyorum. Her hareketimde kıcı sallanıyor ve sürekli çıkardığı o küçük iniltiler? Çok seksi.

Bu kadın benim dünyamın anahtarı. Kim bilebilirdi ki sonumuzun Bunun gibi mi? Birbirimize aşığız ve kendi ailemizi kuruyoruz. İkimiz de berbat koşullardan geldik ama bir şekilde üstesinden geldik.

Birbirimize verdiğimiz yardım ve sevgiden kaynaklandığına eminim.

Yine de onu incitmekten korkuyorum. Çok sert olmaktan. O benim çocuğumun annesi. Ne pahasına olursa olsun onu korumak istiyorum, kendimden bile. Bu yüzden hareketlerimi yavaşlattığımda ve kalçalarını kavrayışımı azalttığımda, yemin ederim, itirazını homurdandığını duyuyorum.

"Durma," diye teşvik ediyor, vurgulamak için kıcını sallıyor.

"Neyi durdurmayayım?" Duraklıyorum, sıcak amının beni sıkıca kavradığı hissinin tadını çıkarıyorum. Teslim olmamak ve onun sıcak bedeninin içine boşalmamak için elimden gelen her şeyi yapıyorum.

"Beni böyle beceriyorsun," diyor hafif bir sızlanmayla.

Böyle bir şey söylemesine şaşırarak ona göz kırpıyorum. Ne de olsa Wren bu. Pek "siktir" diyen biri değildir.

Bu kelimeyi kullandığına göre gerçekten ciddi olmalı. Bu gece şimdiye kadar iki kez.

Kalçalarını bir kez daha kavırıyorum ve içine giriyorum, iç duvarlarının horozumun etrafında boğucu bir şekilde sıkıldığını hissettiğimde inliyorum. Onu beceriyorum

sert, tekrar ve tekrar, orgazm büyüyor. İnşa ediyor. Ta ki durdurulamaz bir güç olup üzerime gelene kadar.

Amcığı aletimin etrafında kasılırken aynı anda ilk dölün beni terk ettiğini hissediyorum. Onu yakınımda tutuyorum, kısa ve derin darbelerle beceriyorum, sonunda bittiğimi düşünene kadar her itişte homurdanıyorum. Vücudum hâlâ titriyor, sarsılıyor ve yemin ederim kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi hissediyorum.

Yatağa yığılıyoruz ve onu kendime doğru çekiyorum, terli tenimiz birbirimize yapışmamıza neden oluyor. Saçlarını yüzünden uzaklaştırıyor ve yukarı doğru kayıyor, dudakları tatlı, yumuşak bir öpücükle benimkini buluyor, bu da sadece birkaç saniye önce hayvanlar gibi sikişmemizle tamamen çelişiyor.

Tek söylediği "Vay canına" oluyor, bu da beni kıkırdatıyor. Kıkırdıyor.

Ve sonra ikimiz de gülüyoruz, birbirimize sarılıyoruz, kendi küçük dünyamıza kapılıyoruz. Saniyeler içinde onu sırt üstü yatırdım ve parmakları sertleşen sikimin etrafında kıvrılmış, beni sıkıca okşuyordu.

"Tekrar yapalım mı?" Onun üzerinde gezinirken soruyorum.

Wren başını sallıyor, teni ve gözleri parlıyor. Onu öpüyorum çünkü o gür dudaklara karşı koyamıyorum ve ayrıldığım anda suratını asıyor, parmakları hala sikimin etrafında.

"Seni işaretlemeyi unuttum." Kaşlarını çattığımda açıkladı. "Rujumla."

"Karıcığım, ilk konuştuğumuz andan itibaren bende iz bıraktın.

Psikoloji dersi," diyorum ona, her kelimemde çınlayan gerçekle.

Gülümsüyor, ifadesi bir anda boğucu bir hal alıyor. "Hmm, bunu sevdim. Neredeyse seni sevdiğim kadar."

Wren elini bırakıyor, vücudu benimkinin altında dalgalanıyor, amı sikime sürtünüyor ve ben hiç şüphe duymadan anlıyorum.

Onu bütün gece becereceğim ve her dakikasına bayılacak.

C NOEL SABAHİ

Uyandığımda kocamı ve kızımı yatakta yanımda buluyorum, ikisi de aynı mavi gözleriyle beni izliyorlar. Willow öne doğru eğilip neredeyse babasının kollarından düşecekken, küçük parmakları dudaklarımı yakalamaya çalışırken gülümseyerek göz kırpıyorum.

Onu durdurmak için parmaklarımı bileğine doluyorum ve elinin arkasına bir öpücük kondurabilmek için yaklaşıyorum. "Günaydın Willow. Mutlu Noeller."

Crew, "Birdy'min doğum günü kutlu olsun," diye mırıldanıyor ve yemin ederim kalbim dolup taşıyor. Doğum günümü birlikte geçirdiğimiz ilk andan beri beni böyle karşılıyor ve bu günü önce benimle ilgili hale getirmesini her zaman sevmişimdir.

"Teşekkür ederim," diyorum ona, Willow'u bırakıp doğruluyorum, böylece yatakta omuz omuza duruyoruz, Willow hâlâ onun kollarında. Üzerinde tişört yoktu ve kızımızın onun çıplak göğüs kaslarına salyalarını akıtmasını izlemek seksi olmamalıydı.

Ama öyle sayılır. Onu çocuğumuzla görmeyi seviyorum. Onu sevmesi, tatlı tatlı konuşması ve ona sarılması. Bu çok tatlı bir şey.

"Size bir hediyemiz var." Bakışlarıyla karşılaştığımda gülümsüyor.

"Neymiş o?" Beklenti beni dolduruyor, yatağın yan tarafına uzanıp güzel bir tabanca çıkardığında nefesim boğazımda düğümleniyor.

Willow'u hâlâ göğsüne bastırırken, hediyeıı paketleyip bana uzatıyor.

"Aç ve gör."

Hediyeıı ondan alıyorum ve güzel beyaz ve altın baskılı kâğıdı, etrafına sarılmış ışıltılı altın kurdeleyi inceliyorum. "Neredeyse açılmayacak kadar güzel."

Kıkırdıyor. "Sadece yap, Birdy. İçinde ne olduğunu görmek istediğini biliyorsun."

Kutu küçük, bu yüzden sadece mücevher olduğunu varsayabilirim. Kalın ambalaj kâğıdını yırtmadan önce kurdeleyi dikkatlice çözüyorum ve tanıdığım bir renk olan dikdörtgen yeşil bir kutu ortaya çıkıyor. Beni izlediğini görmek için ona bakıyorum ve yemin ederim bakışlarında bir gerginlik titreşimi görüyorum?

Sanki gergin olmasını gerektirecek bir şey varmış gibi. Verdiğı her şeyi seveceğim

Ben.

Van Cleef & Arpels kutusunu yavaşça açıyorum, keskin bir nefes alıyorum

kolyeyi gördüğümde.

"Aman Tanrım." Başımı kaldırıyorum, şaşkın bakışlarım Crew'unkilerle buluşuyor. "Bu... bu çok fazla."

"Bu mükemmel. Gördüm ve aklıma sen geldin."

Pırlanta ve yakuttan oluşan bir kolye, taşlar pembe altınla işlenmiş ve her biri eşsiz ve narin çiçeklerden oluşan bir zincir şeklini almış. Parmak uçlarımı çiçeklerin üzerinde saygıyla gezdiriyorum, birbiri ardına iz sürüyorum, yavaşça başımı sallıyorum.

"Bu çok güzel."

"Çok güzelsin. Al." Bana Willow'u uzatıyor, ben de kutuyu yanıma, yatağın üzerine koyuyorum, o mücevher kutusunu alırken ben de bebeğı ondan alıyorum. "Arkanı dön."

Söylediğini yapıyorum, soğuk elmasları boynuma taktığında irkilerek nefesim kesiliyor, tokayı sabitlerken parmakları enseme okşuyor. Kolyeyi görmeye çalışarak aşağı bakıyorum ama özellikle Willow kollarımda kıvranırken bu çok garip.

"Hadi gel." Crew yataktan kalkıyor ve elimi tutarak çıkmama yardım ediyor. Beni şifonyere doğru götürüyor ve aynanın önünde duruyoruz, Crew arkamda duruyor, kolları belime dolanıyor. "Şu haline bak."

Yansımama bakıyorum, parmaklarımı taşların üzerinde gezdirmek için uzanıyorum, Willow kollarını sallıyor ve hoşnutsuz sesler çıkarıyor. Crew onu alıyor

Aynaya yaklaşıyorum, başımı sağa sola çeviriyorum, elmasların ve yakutların ışıktaki parıldamasını izliyorum.

"Bayıldım." Kocama dönüp sırtıyırım. "Bu muhteşem. Pijamalarımın içinde bile kendimi şık hissediyorum."

"Ne giyersen giy çok şıksın." Eğildi ve kalkık dudaklarıma bir öpücük bıraktı. "Seni seviyorum. Doğum günün kutlu olsun."

"Ben de seni seviyorum." Onu kendime çekiyorum ve yanağımı Crew'un göğsüne yaslamadan önce alnımı Willow'unkine dayıyorum. "Ben de ikinizi seviyorum."

Memnun bir iç çekiş onu terk ediyor ve bizi tutuş şekli karşısında erimek istiyorum. Sanki hiç bırakmak istemiyormuş gibi. Ve şakağıma karşı mırıldandığında sesinin alçak tınısı kalbimi yerinden oynatıyor. "Ben şanslı bir adamım, Birdy."

Bakışlarım onun için yaptığım ve yatak odamızın duvarında asılı duran esere gidiyor. Bir sanat malzemeleri mağazasından satın aldığım 11x14 ebadındaki tuvali, bana aldığı Chanel rujlarla defalarca öptüm, tıpkı orijinal parça gibi katman katman farklı renklerde öpücükler. Ona, sadece onun için, Hayatı Boyunca Milyon Öpücük yapacağıma söz verdim ve yaptım.

Şimdi de doğum günümde bana muhtemelen yarım milyon dolar değerinde elmas ve yakut bir kolye hediye ediyor. Bu adam...

Onu sonsuza dek saklayacağım.

Wren'in doğum günü

Noel ağacının yanında yerde oturuyoruz, loş oturma odamızda sadece beyaz ışıklar yanıyor. Pencereler açık ama dışarısı kasvetli, gökyüzündeki bulutlar karanlık ve kaygı verici.

Wren onları ilk gördüğünde "Kar yağacak," dedi ve ben de aynı fikirdeyim. Kesinlikle kar yağacak ve eminim karım çok mutlu olacak.

Beyaz bir Noel -ve doğum günü- onun en sevdiğidir.

Willow'un hediyelerini açmasına yardım ediyor, kızımıza mırıldanırken sesi yumuşak ve melodik. Onları izliyorum, ikisine de duyduğum sevgiden göğsüm sızlıyor.

Wren beni bakarken yakalıyor ve tatlı bir gülümseme sunuyor. "Hediyeni açacak mısın?"

Yanımda duran, parlak kırmızı kâğıda sarılmış ve üzerine altın rengi kar taneleri serpiştirilmiş kutuya bakıyorum. "Önce Willow'un hediyelerini açmasını izlemeyi seviyorum."

"Daha çok onları açıyorum gibi." İçini çekti ve Willow'un yumuşacık saçlarına bir öpücük bıraktı. "Gelecek yıl hediyelerini açabilecek."

"Olabilir. Yine de biraz yardıma ihtiyacı olabilir."

"Grant ve Alyssa'nın çocuklarından hatırladığım kadarıyla, muhtemelen kutuları gerçek hediyelerden daha çok sevecektir." Wren kızımızı sıkarak gülüyor.

"Muhtemelen." Hediyeı kucağıma çekiyorum ve açmaya başlıyorum. "Bana ne aldın ki?"

"Aç ve öğren." Gülümsemesi yaramazca.

Ambalaj kâğıdını yırtıp bir kenara atıyorum ve kutuyu açıp içinde pahalı görünümlü bir saat buluyorum. Kutunun iç kısmındaki marka ismini gördüğümde, bunun pahalı bir saat olduğundan şüphe duymuyorum.

"Bu Patek Phillippe," diyor Wren, ben muhteşem parçaya hayranlıkla bakarken sessizliği doldurmak için. "Onu gördüm ve seni düşündüm. Pek saat takmazsın ama isteyken ya da ev gösterirken sana ağırbaşlı bir hava katacağını düşündüm. Müşterilerle görüşürken."

"Zaten ağırbaşlı bir havam olduğunu düşünmüyor musun?" Onunla dalga geçtiğimi anlamasını umarak bakışlarına karşılık veriyorum.

"Oh, çok ağırbaşlısın."

"Şu anda senin hakkında onurlu düşüncelerim yok." Bakışlarım ona aldığım kolyeye takılıyor, taşlar ağaçtaki ışıklar sayesinde ince boynunun etrafında parlıyor. Üzerinde siyah ipek pijamalar var ve her ne kadar çok sevimli görünse de, onu bu gecenin ilerleyen saatlerinde bu kolyeyle ve başka hiçbir şeyle görmeyi çok isterim.

Gözleri kocaman ve masumiyet dolu, bana yıllar önce Lancaster Prep'te ilk gördüğüm kızı hatırlatıyor. Tahammül edemediğimi düşündüğüm kız, gerçi bu daha çok benim olmadığı için yaşadığım hayal kırıklığıyla ilgiliydi.

Başta fark etmemiş olsam da tek istediğim buydu. Onu. Onu kendim için istedim.

"Beğendin mi?" diye soruyor, saati işaret ederek.

"Bayıldım buna." Kutudan çıkarıp bileğime takıyorum. Kolumu uzatıyorum, incelerken bir o yana bir bu yana çeviriyorum. "İyi görünüyor."

"Gergindim," diye itiraf ediyor. "Bu senin istediğin bir şey değildi, bu yüzden beğenip beğenmeyeceğini bilmiyordum."

"Bana verdiğin her şeyi seviyorum. Ve gerçekten hiçbir şey istemedim. İhtiyacım olan her şeye zaten sahibim. Sen." Willow'un, Wren'in ona almış olması gereken doldurulmuş Kırmızı Burunlu Ren Geyiği Rudolph'u alıp kırmızı burnunu ağzına sokmasını izliyorum. "Kızımız."

"Hayatımız çok güzel, değil mi?" diye fısıldıyor Wren, gözleri sevgi dolu.

"Evet, öyle. Yine de kızımızın Rudy'nin boğazında kalmasını istemiyorum." Uzanıp pelüş hayvanı Willow'un ağzından çekiyorum. Protesto çığlıkları atarak tekrar ona uzanıyor.

"Olamaz!" Wren, Willow'u yüzünü ona dönecek şekilde çevirdi ve onu kaldırdı, bakışları buluştu. "Rudolph'u yiyemezsin, tatlım. Ama onu kucaklayabilirsin."

"Acımasızdır," diye takılıyorum, Willow hakkında konuşurken her zamanki gibi içimden gurur akıyor. Yaptığı her şey küçük bir mucize gibi. Bana sorarsanız o bu gezegendeki en iyi bebek.

Gerçi çoğu ebeveynin çocukları, özellikle de ilk çocukları için böyle hissettiğinden eminim.

"Söyleyeceğim." Wren, Willow'un yanaklarını öper. "Ooh, bu bebeği çok seviyorum.

Onu yiyip bitirebilirim."

"Şimdi de acımasız olan sensin, bebeğimizi yemek istiyorsun." Ayağa kalkıp Noel ağacına gidiyorum, arkasına, duvara bir hediye bıraktığımı hatırlıyorum.

"Ne arıyorsun?" Ağacın arkasına geçip karıma Noel için aldığım hediye kaptığımda Wren soruyor.

"Bu senin için." Kutuyu ona uzattım.

Bakışlarını benimkilere çevirmeden önce bir süre göz kırpmıyor. "Başka bir hediye mi?"

"Bugün senin doğum günün ve Noel, Wren. İkisini de hak ediyorsun."

"Beni şımartıyorsun," diye azarlıyor hediye benden almaya başlarken ve ben son anda onu daha yukarı kaldırıyorum. "Hey."

"Ne kadar ağır olduğunu unutmuşum. Willow'u bana ver, takas edelim."

İstedikimi yapıyor, ben hediye vermeden önce bebeği ona teslim ediyor. Yerde oturduğu yerin hemen arkasındaki kanepeye yerleşiyorum, Willow kucağımda, böylece ikimiz de annemin Noel hediyesini açışını izleyebiliyoruz.

Wren mor kurdeleyi kutunun üzerinden çeker, ardından ambalaj kağıdını dikkatlice açar. Tek bir yırtık bile olmadan çözülür ve ortaya çıkan kutu öpücük dudaklarıyla kaplıdır.

Tıpkı en sevdiği sanat eseri gibi.

"Oh, bu çok tatlı!" Wren omzunun üzerinden bana bakıyor, yüzündeki şaşkınlık belli oluyor. "Bayıldım!"

"Hediye bu bile değil," diyorum ona gülümseyerek. "Kutuyu aç, Wren."

Kapağı açıyor, içindekini görünce nefesi kesiliyor.

"Aman Tanrım, bunu çok seviyorum!"

Bond No. 9'dan bir parfüm. Kokusu Nolita ve şişesi beyaz, ön yüzünde kutudaki gibi öpücük dudakları var. Sadece bu şişe özel üretim.

Ortadaki dudaklar yüzden fazla kırmızı Swarovski ışıltılı mücevherle kaplıdır.

"Bu inanılmaz." Kapağı çekip çıkarıyor ve koklayabilmek için burnuna götürmeden önce bileğine bir sprey sıkıyor, gözleri kısa bir süreliğine kapanıyor. "Cennet gibi kokuyor."

"Beğendin mi? Şişeyi gördüğümde aklıma hemen sen geldin."

Ayağa kalkıyor ve kanepede bize katılıyor, uzun, tatlı bir öpücük için eğilirken yüzü benimkinin içine giriyor. "Bayıldım buna. Çok güzel kokuyor! Ve rujlu öpücükleri her gördüğünde beni düşünmene bayılıyorum."

"Elimde değil." Karıma uzanıp yanağına dokunurken, parmak uçlarımla çenesini silerken Willow'a sıkı sıkı tutunmaya devam ediyorum. "Sence bu gece beni işaretlemek ister misin?"

Gözleri parlıyor, başını sallıyor. "Grant'e gittikten sonra çok yorulacağımızı düşünmüyorsun değil mi?"

Kardeşim, Lancaster'ların bizim kolunun yıllık Noel buluşmasına kendi evinde ev sahipliği yapıyor. Bunu ailemize gidip bütün gece babamıza maruz kalmayalım diye yapıyor. Evden uzakta olduğunda huysuzlaşıyor ve hepimizi hayal kırıklığına uğratacak şekilde her zaman erken ayrılıyor.

Ha. Şaka yapıyorum. Yaşlı adam kaçtığında seviniyoruz. Asıl eğlence o zaman başlıyor.

"Senin için çok yorgun olmayacağım. Bu gece olmaz. Ne de olsa bugün senin doğum günün." Eğilip onu tekrar öpüyorum, kızımızın küçük itiraz çığlıklarını duymazdan geliyorum. "Seni seviyorum, Birdy."

"Ben de seni seviyorum Crew." Yanağıma dokunma sırası onda, yüzümü incelerken düşünceli bakışları pencereye yönelmeden hemen önce. "Aman Tanrım, kar yağıyor!"

Pencereye doğru ilerliyoruz ve aşağıdaki şehre bakıyoruz, kar taneleri durmadan düşüyor. Kolumu Wren'in omuzlarına doluyorum ve onu kendime çekiyorum, bebeğimiz kucığında, uçümüz de sessizce yağan karı izliyoruz. Tıpkı bir sapa dönüştüğüm gibi, gözlerimin kenarından yaşlar aktığını hissediyorum ve bir saniyeliğine onları sıkıca kapatıp gözyaşlarımı kovalıyorum. Tanrı aşkına, şimdi ağlama zamanı değil. Sadece sevgiye boğulmuş durumdayım.

Mutlulukla.

Hayatın bu kadar güzel olabileceğini hiç düşünmemiştim.

TEŞEKKÜRLER!

Umarım Crew ve Wren Lancaster'ın (kulağa çok hoş gelmiyor mu? Wren LANCASTER?!) geleceğine dair bu küçük bakıştan keyif almışsınızdır. Birkaç ay önce, Wren'in doğum gününü kutlamak için okuyuculara eğlenceli bir kısa öykü yazmam gerektiğini biliyordum. Eğer düşünürseniz, BİR MİLYON ÖPÜCÜK özünde bir tatil romantizmi. Sadece bunu hikâyenin merkezine koymadım.

Crew'un A MILLION KISSES'te Noel'i nasıl odak noktası yapmadığını fark eden oldu mu? Her şeyi önce Wren'in doğum günüyle ilgili yaptı çünkü lanet olsun, o kadar düşünceli. Her zamanki gibi, onlarla hiçbir ilgim yokmuş ve onlar gerçek insanlarmış gibi davranıyorum ama bazen aklıma bir çift geliyor ve tüm beynimi ele geçiriyorlar. Sanki kitaplarını yazarken haftalarca onlarla yaşıyor ve nefes alıyorum. Crew ve Wren'e %100 takıntılıydım.

Bu ikiliye bayılıyorum ve çoğunuz da bayıldınız, bunu çok takdir ediyorum. Hikayelerini okuduğunuz için teşekkür ederim. Ve bu hikayeyi okuduğunuz için de teşekkür ederim. Bu benim size Noel hediyem. Mutlu Noeller ve Mutlu Yıllar!

Birdy'miz Wren'in doğum günü kutlu olsun.

MONICA MURPHY TARAFINDAN DA

Oyuncular

Elde Etmek İçin Zoru

Oynamak Kurallara

Göre Oynamak

Lancaster Hazırlık

Söylemek İstediğim (Ama
Söyleyemediğim) Şeyler Hayatın
Boyunca Bir Milyon Öpücük
Tutmak İstediğimiz Sözler _

Evlilik Mutluluğu

İsteksiz Gelin
Acımasız Damat
Pervasız Birliktelik

Üniversite Yılları

Birinci Sınıf
İkinci Sınıf
Üçüncü Sınıf
Kıdemli

Flört Serisi

Tarihi Kaydet
Sahte Tarih

Holodate
Seninle
Çıkmaktan
Nefret Ediyor
Randevuyu
Değerlendir
Düğün Randevusu
Kör Randevu

Callahanlar

Bana Yakın Ona
Aşık Olmak Ona
Bağımlı Olmak
Olması Gereken
Senin İçin
Savaşmak Onu
Benim Yapmak
Bir Callahan Düğünü

Sonsuza Kadar Senin Serisi

Bana Söz Verdin Sonsuza
Kadar Seni Düşüneceğim
Sensiz Hiçbir Şey

Hasarlı Kalpler Serisi

Onun Meydan
Okuyan Kalbi
Onun Boşa
Harcanan Kalbi
Hasarlı Kalpler

Arkadaşlar Serisi

Sadece Arkadaş
Arkadaştan da Ötesi
Sonsuza dek

Asla Düeti

Bizi Asla Ayırmayın Asla
Gitmene İzin Vermeyin

Kurallar Serisi

Karanlıkta
Adil Oyun
Yavaş Oyun
Güvenli
Bahis

Fowler Kız Kardeşler Serisi

Menekşeye
Sahip Olmak
Gül Çalmak
Zambağı
Evcilleştirmek

Reverie Serisi

Onun
Hayali .
Onun
Kaderi

Milyarder Bekarlar Kulübü Serisi

Crave
Torn
Savor
Sarhoş

Bir Haftalık Kız Arkadaş Serisi

Bir Haftalık Kız Arkadaş

İkinci Şans Erkek Arkadaş

Üç Kırık Söz Drew +

Fable Forever Dört Yıl

Sonra

Sana Beş Gün Kala

Bir Drew + Fable Noell'i

Bağımsız YA Başlıkları

Kötü Çocuğa Cesaret

Edip Onu Kurtarmak

Güzel Ölü Kızlar

YAZAR HAKKINDA

Monica Murphy New York Times, USA Today ve uluslararası çok satan bir yazardır. Kitapları neredeyse bir düzine dile çevrilmiş ve dünya çapında milyonlarca kopya satmıştır. Hem geleneksel olarak yayınlanmış hem de bağımsız olarak yayınlanmış bir yazar olarak, genç yetişkin ve yeni yetişkin romantizminin yanı sıra çağdaş romantizm ve kadın kurguları yazmaktadır. USA Today çoksatın yazarı Karen Erickson olarak da bilinmektedir.

Copyright © 2022 by Monica Murphy

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Kapak tasarımı: Emily Wittig
emilywittigdesigns.com

Düzeltilen: Sarah, All Encompassing Books

BIRTHDAY KISSES

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR
MONICA MURPHY

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.